

רמב"ם משנה תורה, הלכות רוצח, 2:7,8

(ז) אחד ההורג את הבריא או את החולה הנטה למות ואפילו הרג את הגוסס נהרג עליו ואם היה גוסס בידי אדם כגון שהכוהו עד שנטה למות והרי הוא גוסס ההורג אותו אין בית דין ממתין אותו:

(ח) ההורג את הטריפה אע"פ שאוכל ושותה ומהלך בשוק הרי זה פטור מדיני אדם וכל אדם בחזקת שלם הוא וההורגו נהרג עד שידע בדאי שזה טריפה ויאמרו הרופאים שמכה זו אין לה תעלה באדם ובה ימות אם לא ימתנו דבר אחר:

Mishneh Torah of Rabbi Moses Maimonides, Laws of Murder 2:7-8

Whether one kills a healthy person or a fatally ill person or even a person in the throes of death, the death penalty is applied. If one was in the throes of death because a person had struck him and he was about to die, the court does not put the murderer to death.

If one kills a *treifa*, even though that person eats and drinks and walks about in the market, This person is exempt from human judgement. Everyone is assumed to be healthy and the one who murders him is put to death unless we know for certain the person is a *treifa*. [The definition of a *treifa* is] If the doctors say that this medical problem has no human treatment, and the patient will die of it unless something else takes his life first.

תלמוד בבלי סנהדרין ע"א

אמר רבא הכל מודים בהורג את הטריפה שהוא פטור בגוסס בידי שמים שהוא חייב לא נחלקו אלא בגוסס בידי אדם מר מדמי ליה לטריפה ומר מדמי ליה לגוסס בידי שמים מאן דמדמי ליה לטריפה מאי טעמא לא מדמי ליה לגוסס בידי שמים לא איתעביד ביה מעשה האי איתעביד ביה מעשה ומאן דמדמי ליה לגוסס בידי שמים מאי טעמא לא מדמי ליה לטריפה טריפה מחתכי סימנים הא לא מחתכי סימנים תני תנא קמיה דרב ששת ואיש כי יכה כל נפש אדם להביא המכה את חבירו ואין בו כדי להמית ובא אחר והמיתו שהוא חייב אין בו כדי להמית פשיטא אלא יש בו כדי להמית ובא אחר והמיתו שהוא חייב וסתמא כרבי יהודה בן בתירא אמר רבא ההורג את הטריפה פטור

This Talmudic passage, Babylonian Talmud 89:a, begins and ends with the statement, "Rabba says--all agree that one who puts a *treifa* to death is exempt from punishment."

פורטל הדף היומי > להעמיק > לחיי שעה לא חיישין (עבודה זרה כז ע"ב)

אולם, כתב רבינו יחזקאל על הר"ף במסכת יומא דף ה ע"א:

"לחיי שעה, שאע"פ שפשיטא לן שימות לסוף שעה שנחלל עליו את השבת, מהו דתימא משום חיי שעה לא נחלל עליו את השבת, קמ"ל דמחללין, משום דבההיא שעתא יכיר בוראו ויתודה על חטאתיו בפה או בלב". וכן כתב בבית הבחירה למאירי מסכת יומא דף פה ע"א:

"התחילו לפקח ובדקו בחוטמו ומצאוהו חי משלימין בפקוחו אף על פי שנתברר שאי אפשר לו לחיות אפילו שעה אחת שבאותה שעה ישוב בלבו ויתודה". **משמע מדברי רבינו יחזקאל שהצורך בהארכת חייו הוא שיתודה. ואם אינו יכול לדבר, לפחות ירהר. אולם אם אינו בהכרה כלל, אין תועלת בהארכת חייו.**

This comes from the "Daf Yomi Portal" website, in-depth study section, based on Babylonian Talmud Avodah Zara, 27:b

The last and most significant line for this discussion (in bold above) is translated as follows:

From this we learn that according to Rabbeinu Yhonatan, the need to extend the life (of a mortally ill person) is in order that this person might confess and repent. If the person cannot speak, at least he might do so in his heart. However, if the person has no remaining awareness at all, there is no advantage in extending his life.